

MAN KAN IKKE SE DLD

– HØR IDAS FORÆLDRE FORTÆLLE

Vi har også nogle gange vores egen måde at snakke med hende på. Ja, måden vi formulerer os. Vi sætter tempoet ned. Vi taler i korte sætninger. Vi siger ord og gentager dem. Og bruger synonymmer, afveksler, altså. Det er også blevet en automatisk del af vores måde at være i samtale med hende på.

Hun bliver også irriteret, når hun ved, hun kan, og vi så fortsætter med at hjælpe hende. Det kan også blive en hæmsko. Så bliver hun irriteret på os, altså. Så nogle gange er det fandme lidt af en balancegang at hjælpe hende. For lige så snart hun har fanget, det hun skal, så bliver man sådan, verftet af.

Har du leget med Sille i dag? Eksempelvis, ik. Så kan hun sige ja eller nej. Så kan det godt ligesom udfolde sig ud fra det. Men hvis det er for åbent til at starte med, så er det virkelig svært for hende. Altså, hvis nu jeg har spurgt: Nå men, hvem har du leget med i dag? Det kan være svært for hende lige at få krøllet hjernen omkring de rigtige svar.

Jeg synes, det er en balancegang. For hvornår skal man fortælle det til fremmede? Altså komme sådan: Goddag hr., Ida hun har DLD. Jeg ønsker egentlig ikke at sætte hende i en, sådan en bås. Men omvendt så kan det jo også være det, der hjælper hende. At andre mennesker ligesom ved det og kan tage hensyn.

Ida, 9 år, bor på Fyn med sin mor, far og storebror

